

Saatler ve Sonlar

Tık, tak, tik, tak, tik, tak... Modasının geçmeye başlamış olmasına rağmen mekanik saatleri çok seven bir insanım. Kol saatimi hiç çıkarmam, ayrıca odamda her geçen saniyeyi yüksek sesiyle anons etmekten vazgeçmeyen bir masa saatim var. Bu açıdan, zamanın sesi hep kulağımdaya diyebilirim. Bazı insanlar için kol saati bir rahatsızlık, saniye başı ses çıkaran mekanik saatler ise geceleri bir uykusuzluk sebebi. Ben o insanlardan hiç olmadım, hatta saatlere bağımlı olarak yaşıyorum. Açıklayamadığım bir şekilde bir saatin o karakteristik sesi bana bir tür huzur veriyor, neredeyse sakinleştirici buluyorum.

Pawel Kuczynski'nin bu resmini ilk gördüğümde aklım direkt etrafımı sarmış saatlere gitti. Saatlere alışığım ve seviyorum, ama bu resim bana onların karanlık bir tarafını fark ettirdi. Saatlerin o bilindik sesi belki de beni sakinleştirmek yerine rahatsız etmeli. Resmin içinden doğrudan bana bakan saatin ürkütücü, soluk yüzü ve tam önümde duran kazılmaktaki mezar beni oldukça derinden etkiledi. Bu açıdan resmin tonu, mesajı benim için oldukça açık. Resim, saatlerin ve bir simgesi oldukları geçen zamanın aslında kaçınılmaz sonun habercileri, sayaçları olduğunu gözler önüne seriyor. Evrensel ve soyut bir şey olarak gördüğümüz zamanı ölçüyor saatler, ama aslında o ölçtükleri zaman bizim zamanımız. Saatlerin saydığına ve bitirdiğine şahit olacağımız tek zaman, bizim ömrümüzün oluşturduğu o sınırlı zaman. Etrafımızdaki her saat, kollarının her hareketiyle bizim sayılı saatlerimizden, günlerimizden alıyor; adeta bizim zamanımızı yakıt olarak kullanıyorlar. Korkutucu, ama doğru da değil mi? Geriye dönüp baktığımızda da bizim zamanımızın ne kadar da hızlı tüketildiğini görüyoruz. Resimdeki saatin yaptığı gibi her saniyenin geçmesi ile kaçınılmaz bir sona

biraz daha yaklaşıyoruz, her saniye sesi aslında sona yaklaşan bir adım. Göz açıp kapayınca kadar oradayız.

Durun, korkutmak için söylemiyorum bunu! Yaklaşan bir sondan bahsederken ölümden bahsetmiyorum. Resmin bende ilk uyandırdığı düşünce elbette ki hayatın geçiciliği, ölümün mutlaklığı ve durdurulamazlığı oldu. Ama bende uyandırdığı en önemli düşünce, bu yaklaşan sonun resimdeki gibi ölüm olmak zorunda olmaması. Her şey ölüm ile sonlanacak olabilir, ama bizi düşündürmesi gereken tek bitişin o olduğunu düşünmüyorum, çünkü hayatımızın tümünün dışında her küçük parçası da bitimli. Gelecekteki sondan korkarken, sonsuz bitimin yanından geçiyoruz. En uzun zaman dilimlerinden en kısıtlarına kadar hepsi önümüzden geçiyor şu anda. Bu yılı, bu yaşımızı, bugünü, bu anımızı sadece bir kez yaşayacağız. Her birimiz hayatımızın sayısız döneminden geçtik ve geçmeye devam edeceğiz. Hayatımızla beraber kendimiz de değiştik, zaman akmaya devam etti. Daha hayatımın başlarında olmama rağmen kendim için de bunun geçerli olduğunu hissediyorum. Önce çocukluğumdu başlayıp biten. Okul yıllarım ve barındırdığı arkadaşlıklar, hayaller, kaygılar gelip geçti, hayatımın arka planını oluşturan evler, şehirler, kişiler duraklamayan bir değişim içinde oldu. Tüm bu anları ve hayatları yaşadım, ama her biri bitti ve geride kaldı. Bu bitişler, bu sonlar bizim dikkatimizi hak ediyor bence. Son ölümümüze kadar hayatımızın her bölümünün sona ermesi de bir ölüm.

Saatlerimiz için bu ölümlerin sonu yok. Onlar durmuyor, tik tak'lamaya devam ediyor ve de bir sonraki bitiş yaklaşıyor, bir sonraki günümüz geçiveriyor. Kuczynski'nin saati zaman mezarlığında bir sonraki mezarı kazmaya başladı bile. Acaba kendim bunun ne kadar farkındayım? Akışa kendimi vermek, gelecek kaygısı içinde şimdiki unutmak çok kolay. İnsanın doğası bu. Günün ardı ardına yarattığı küçük şeyleri dert edinirken çok şey kaçırıyorum. Bu sene üniversite ile hayatımın yeni bir çağına başladım ama zaman ödevlerin, derslerin ve monoton günlerin arasından sıyrılıp hızla akıyor. Okul açılalı şimdiden birkaç ay olduğunu fark edince şaşırıyorum. Eskiden düşünmesi bile beni heyecanlandıran bu yepyeni deneyim hızla geçmeye başladı bile, geçmişteki tüm diğer deneyimler gibi. Ben fark edmeden sonsuz farklı renkte deneyimler yaşadım, bittiler ve sadece bazıları hafızamda küçük bir iz bıraktı.

Hayatımı bu şekilde yaşamaya alıştım ama umarım böyle devam etmez. Her anın tadını daha çok çıkarabilir, küçük şeylere takılmayarak hayatımın asıl önemli kısımlarına onları kaybetmeden odaklanabilirim. Bir daha yaşayamayacağım günlere sınıksız sarılabilir, onlara var oldukları süre içinde değer verebilirim. Bunu her birimiz yapabiliriz. Tek yapmamız gereken Kuczynski'nin saatini unutmamak, yanbaşımdaki tüm saatlerin sesine biraz daha kulak vermek. Onların sesi hep orada, ve bizi yaklaşan son ile korkutmak amacıyla değil. Anın geçmekte olduğunu hatırlatıyorlar bize. Hatırlayalım.

Kaynakça

Kuczynski, Pawel. *Farm*. Digital image. *Pictorem*. N.p., n.d. Web. 8 Nov. 2016. <<http://www.pictorem.com/2085/Farm.html>>.